

**Mark van
der Schaaf**
**Lifestyle
Curator**

Gaia Chapbooks

Mark van der Schaaf

Lifestyle Curator

Gedichten

Gaia Chapbooks, 2025

Lifestyle Curator, Gaia Chapbooks

Copyright © Mark van der Schaaf, 2025

ISBN 978-1-300-38304-8

Deel 39 van de Gaia Chapbooksreeks

Lifestyle Curator

In de schaduw van iets anders

Terwijl de maan brak op de velden
aanschouwde ik de beproeving
met genadige onverschilligheid

als Ingrid Bergman bij de Academy Awards
die het publiek na haar derde overwinning
droogjes vertelt dat het altijd erg leuk is
een Oscar te krijgen.

Ze staat vlakbij, draagt een trainingspak
van Lancôme, vlechten tot op haar heup
een crèmekleurige gebreide muts.

Soms buigt ze zich voorover
om met mij te praten over de maan
met zijn grote tanden en dunne locs
die uiterst nauwkeurig meedeinen
op een Hey Ya!

Losse structuur

Je begroette met wat luchtdruk
en babbelde dat je zo fris oogt
in een duifgrijze kasjmieren trui
zwarte, geplooid broek

een herinnering aan Betty Ford
als alma mater, waar iedereen
in ontkenning is over mode
als geaccepteerde kunstvorm.

Soms raken er dingen uit zicht
als straten met stoffen randen
waar je het hoofd moet buigen
voor iets wat niet loont

als werkbijen die hun klasse
niet ontsnappen.

Alsof men sprak

In de eenpersoonskamer
zocht je persoonlijke bezittingen
in een van de bijpassende fauteuils

een blonde pruik, een plastic zak
gedachten half in de knop
klaar voor het wezen
waarin je verandert
als je op de foto gaat.

Je had ervoor gewaarschuwd
vrouw in de kamer ernaast
die het licht bevochtigt met één woord.

In het licht van de twijfel

De aarzelende maan nam de vorm aan
van een ster met ontbloot middenrif
en een vintage bodysuit van chroom.

Iemand die uitgeput achterover viel
stelde de onvermijdelijke vraag
om herinneringen te citeren

een gesprek over jouw décolleté
dat zich uitstrekt van de sterren
tot een luchtspiegeling

mijn hand die zich daar vormt
als scepticus van een perfecte toekomst.

Notitie uit een spiegelend zwembad

Alsof het gesprek doorging
schoven laden terug
landde ernst op de planken

een diepgewortelde ervaring
van wat er speelt in de beautyscene.

Eerder verscheen je zonder broek
maar met jarretels die vastzaten
aan een paar kniehoge kousen.

Soms moet je naar een pose
schreef je op de foto van een fan.

Je droeg daarop weinig meer
dan een bikinibroekje, Dior-bril
en een prachtig gebronsde
zelfverzekerdheid.

Verlies je in de horizon

Ik stelde me dit tableau vivant voor
oesters, vapes en een glas Aperol
vastgeklemd in jouw handen
terwijl je in mijn oor fluistert

‘Ik heb een korte pony geknipt
omdat ik op Joan Jett wil lijken.
Moet ik mijn lichtblonde lokken
bruin verven om te trouwen?’

Maar zijn we dit seizoen
niet allemaal verliefd op je?
Weet je niet dat je aan het einde
moet zingen?

Houston, we have a problem

Iemand trekt zijn schoenen uit
sokken en springt wat op en neer
om de zwaartekracht te testen.

Vandaag komt ie hard van rechts
dat zie je aan de struiken, ze ruiken
niet zo lekker, wapperen strak.

Niemand praat over de kosmonauten
die nooit lange wandelingen willen
maken in de ruimte.

Ze zouden kunnen stuiten
op een kletsnatte sterrenwacht

de oorschelpen plat, dan weer rechtop
draaiend als antennes, turend over de rand
of ie kan schuilen in het volle licht.

Gelaagdheid van een onuitgesproken beweging

Er is een legende over toeval
over een vrouw die glimlacht
en wacht tot het hert arriveert
om aan de kerkdeur te hangen.

Anderen zien een korset
van zwarte lakleren riemen
dat jonge vrouwen eraan herinnert
hoe je sensueel genot ontketent.

Je moest hen vragen of het zo was
alsof je in een studentenvereniging zat
waar het drammen door kloppen stolt
wat als filter gold steeds verspringt.

Soms is er een reden

Je stond op de comeback-catwalk
toen je een glas in de palm
van jouw hand verbrijzelde

een nerveuze aanvaarding
van vloeiende bewegingen
die je nog niet had ontdekt.

Je vertelde over de oorsprong
van dunne wenkbrauwen, een laag
uitgesneden zwarte broek.

Ik pauzeerde de opname
zag een ober met slap haar
een Aperol op tafel zetten

de belofte van een volle maan
overlopen, laag na laag ontdaan.

In vallen is voorzien

Ik heb een vuilniszak in mijn hoofd
waar heel mijn familie in past
 bezig met bewustzijn
op de pagina krijgen.

Ik heb minstens drie boeken nodig
maar stop steeds bij de zin
waarin een vrouw dweept.

Zij huppelt wat rond
maakt er een grapje van
met een schelle ik, ik, ik.

Het worden mooie boeken
waarin niets anders gebeurt dan schrijven
en mogelijk zijn er sterren in het spel
iets dat achter een knieval past.

Heb je wat begrip voor mij?

De vrouw in de kamer tegenover vraagt je
je heimelijk te fotograferen, alsof je de zee
voor het eerst ziet, een meme
van de begrafenis van Barbie

en terwijl de maan door de tuin begint
te stromen, zie je dat mensen sterven
als je de kamer zomaar uitstapt
waarna je me nonchalant begroet.

Ik gebaarde nog naar een zwarte kat
maar kon de dood niet ontdekken

misschien een kat bij vreemden
één die alles hoort en begrijpt
één die kan spioneren.

Polsslag

Mannen zijn geïnteresseerd in meisjes
die weten hoe ze van poëzie moeten houden
volgen vrouwen die de schattigste
perverse, kleine dingen maken
en jij bent er een van

bereid alles te verdunnen
terwijl het de bedoeling is
dat het wordt verdund.

Had ik je al verteld over de pen
die ze aan gevangenen geven
dunner dan een rietje?

Je moet hem als een beitel vasthouden.
Wat is volgens jou de juiste plaats?

Tussen de modellen

Het begon in een ligstoel in Italië
op het moment dat de volle maan
een aanval deed op de zwaartekracht

simpel als een appel die omhoog viel
met een snelle beweging van de pols
en hoewel het kort duurde
gemakkelijk ademde

bleef ieders blik hangen
bij het spierwit van mijn lijf
als noodzakelijk tegenwicht.

Mensen raakten eraan gewend
herinnerden zich de trage tred
van sterren die uit hun baan draaien
het kwastje van jouw zomermuts
dat tussen de modellen zigzagt

en niemand die er wat van zei
alles was verankerd, ingevet
half vast aan het tij.

In de kamer van de maan

Je bent niet bang voor het idee
dat je kunt genezen, mode troost
en logica toevoegt aan jouw leven
omringd door dingen die zzzzz gaan

pulserende zuurstof die door zeegras
wordt uitgestoten op een vreemde manier
zijn het mijn angsten, denkbare vonken
naar een ander, het maanlicht
midden in de kamer.

Ik weet dat je klaar bent
om oogverblindend te zijn
ons met juwelen te bekogelen
maar vanavond ben je tegengesteld.

Denk je dat zijwaarts
de beste manier is
om te vluchten?

De man die in stilte buigt

De maan verloor het vermogen accuraat te zijn
leunend tegen een muur, mokkend
waardoor ie kwetsbaar leek.

Telkens als ie mmm of urrrrr zegt
het hoofd licht kantelt, wil ik hem
op de juiste plek zetten

in het oor fluisteren
dat zijn dageraad prachtig is
ver aan de hemel rode sterren verwelken.

Soms raken vogels verstrikt in die gloed
zonder die schaduw te projecteren
op hun glitterlak-veren.

Zo ontvankelijk, ongeremd

Vorig jaar haalde ik je op in Parijs.
We zouden elkaar gedag zeggen
en ik gaf je een zwart jeansjasje

een ontsnapping
aan de rand van de afspraak
om ervan af te springen
– het stopwoord is Gucci.

Van mensen in het zwart
denk je dat enkel priesters
zich zo kleden, een pruik dragen

natte, donkerbruine krullen
vlijmscherp getekende wenkbrauwen
de mond naar modebegrippen
iets te ver open.

Aantallen herschikken

Het doel is een kamer te creëren
waarin je jezelf weer kunt vinden

een pop-up panic room
met een vrijwilliger
die je warm ontvangt.

Ze geeft je accessoires
die de kamer laten zingen
verzamelt bladen, regendingen.

Toch koop je hetzelfde steeds opnieuw
van jonge meisjes die om het uur vragen
of ze op hun telefoon mogen spugen
om de pixels beter te zien.

Hoe een lied beschermt

De dagen herhaalden zich
mannen vingen vis, vrouwen
schilderden de zomer wit

en tegen de tijd
dat het weer was verstreken
als onvervangbaar moment

probeerde je over te steken
naar de maan, de ommekeer
van morgen laat ik je gaan.

Kijk eens hoe mooi alles is
zei je, toen je mij plaatste
in een onlogische volgorde.

De boog van een lied

We stonden die avond
bij elkaar op een tuinfeest
dat onze winterslaap inleidde.

De schaduw van de maan
trok langzaam voort, verdeelde
ons in lichte en donkere plekken

een droeve toon om de zomer
te archiveren, vol bloemetjes
en harde kleuren en het is waar

dingen gaan dood als je er op let
alsof er een schil omheen is gezet
een membraan om aan te peuteren.

In de zomerschaduwen

Het zingen vandaag gaat over levende sterren
van de bodem geplukt door een argeloze man
de eerste stukjes taal waar je over nadacht

de vraag waarom ogen op je gezicht zitten
in plaats van achterstevoren buitenom
en wat ik denk als ik in jouw ogen kijk.

Ik lispelde een lied over gelukkig zijn
over clowns die gummibeertjes kopen
goochelen in een eersteklas salon.

Vanuit elk raam hebben ze zicht
op een boog met twee klimrozen
geplant toen je een lied verzong.

Snelheid van het loslaten

Je wenst dat iemand langskomt
met dingen en spullen, de kans
om tot een zekere stijl te komen
die je soms met mij bespreekt

dan schuif ik met een muisbeweging
alles open om een mozaïek te zien
meisjes die raadsels zingen
terwijl je in de spiegel draait.

Kom eens hier, roep ik dan
waarna we ieder een boek pakken
over verweesde kantoorgebouwen
waar oude juweliers met pensioen gaan
en kunstenaars 's nachts met emmers
de gang in komen, trap op, trap af.

Het moment benoemen

Onze volgorde is doorspekt met afbeeldingen
zonder kinderen en af en toe een foto
van de maan, een moment dat erop
aandringt de kleur geel te gebruiken

een moment om de dingen te benoemen
uit ons dagbrevet, eenvoudige gestes
zomaar in de ruimte gezet

de frêle vrouw die aan haar bureau
modebladen leest, een koptelefoon op
een oranje kater loom in het raamkozijn

alles draagbaar – je struinde er nog langs
bij de achterdeur die gedetailleerd loskwam
met een getande waarschuwing.

Een gedetailleerde routine

Je kunt laconiek kijken naar een ober
die nooit een bestelling opneemt
een dame helpt oversteken
struikelt bij het vertrek.

Je kunt gedachten opdringen
aan een man met mooi haar
die de details soms vergeet.

Op zijn schouder zit een kanarie
om de omstandigheden te ruiken
voor ze zijn blootgelegd.

Dan piept ie alsof het fluit
en vliegt ie snel naar voren
om wat op te vangen, kijk
daar gaat ze onderuit.

Terwijl je terugkwam

Soms beweeg je langzaam
achteruit, de blik wantrouwend
alsof je een aanval verwacht
zo schommel je de trappen af.

Een oude tiener die nog een keer
de uitlijning van haar benen laat zien
het begin van een vers seizoen

en hoe snel je naar de maan rent
als ik je loslaat.

Mark van der Schaaf

Poëzie

Een enkel groen blad, de olie van pelikanen, 2012

Midlife Motivator, 2012

Eekhoornoase, 2013

Autocue, 2015

De witte verzen, 2015

Love Spam, 2017

Hotel Vanilla Sweet, 2018

Veulen van bloed en honing, 2019

Songbook, 2020

Abduraman, 2020

Telenovela, 2022

Gelukkige dagen waarop goddelijke gunsten worden verleend,
2023